

en Entreprenør for en eller anden Sag, der mere eller mindre kan siges at være i det Offentliges Tjeneste, saa naaget den Tilvært i Udgifter, som findes der, og findes næsten overalt, ikke er stor, er den dog fast tilstede, og det Besynderlige derved er, at man forlanger det tilspindelende Uforløbne. Naar jeg tager Regnskabet i min Haand, som jeg paa en vis Maade maa beklage først at have faaet idag, da jeg kom her, og som det havde været ønskeligt, at vi havde havt noget tidligere, thi igjennem Regnskabet dømmes man bedre om Finantsfernes Tilstand, jeg siger, naar jeg tager Regnskabet for, kan jeg ikke andet end erkjende, at der i Forvaltningen har hersket en virkelig alvorlig Bestræbelse efter Sparksomhed, idet jeg finder, at det langt overveiende Antal af bevilgede Summer ikke ganske ere udgivne. Paa en Mangfoldighed af Poster er der udgivet mindre, end der er bevilget. Sa, den ærebe Kultusminister ryster paa Hovedet, og jeg maa tilstaae, at jeg i stor Skynning har gaaet Regnskabet igjennem, men forsaavidt Lovens Bevillinger og Regnskabet stillede ligeoverfor hinanden, give Maalestoffet, troer jeg, at jeg har Ret. Jeg kunde godt gaae i Detail, men jeg vil ikke forsinke Tiden ved at oplæse disse Enkeltheder. Denne Maade med stadig smaa vokende Bevillinger for Gjenstande, som man meget hellere maatte holde aldeles udenfor, er et Beviis paa, at der ikke ved Finantslovens Affattelse er en Stræben efter den Sparommelighed, som burde være der, og at man idelig og idelig opfordrer Thinget til selv at høre sig i den Retning, til at gjøre sin Virksomhed gjældende der, hvor netop Finantsministeren burde gjøre sin gjældende ligeoverfor de andre Miniistre, idet han burde holde dem indenfor saa snevre Grændser, at det ikke kunde falde os ind at forlange mere af dem end det, de havde tiltvunget sig.

Der er i denne Finantslov vigtige Punkter, som vi nøie maae overveie. Paa denne Finantslov er posteret, som Forslag til Bevilling, Betsp for Udførelse af de Love, der her ligge for til Behandling. Der staaer ingen Bevilling paa Finantsloven, som jo maa kunne være Gjenstand for Indskrænkning, Vedtagelse eller Forkastelse. Disse Love foreligge altsaa paa een gang paa en dobbelt Maade, de foreligge

til Behandling i Thinget og kunne her faae et hvilket som helst Udfald, og de ligge for i Finantsloven og kunne der faae det meget simple Udfald, slet ikke at blive bevilgede. Naar dette Sidste skeer, antager jeg, at det vil sige saameget, at den Lov, der forøvrigt bevilges i Thinget, men har staaet i Finantsloven og ikke er bleven bevilget der, kræver et nyt Forlangende paa næste Finantslov, førend den kan bruges i finantsiel Henseende (Indenrigsministeren: Ja!). Det er mig kjær at kunne meddele, at jeg allerede troer fra det ærebe Ministerium at have modtaget en Bekræftelse paa, at denne Opfattelse er rigtig. Der er endnu en Post af Vigtighed, som jeg skal nævne, førend jeg gaar over til at omtale et Par mere underordnede. Det gjør mig ondt, at jeg maa gaae ind paa denne Materie; jeg vilde helst lade den ligge urørt, men det tør jeg ikke. Det er os jo bekjendt, at ved de vrangne Betragtninger, som i de holsteenske Stænder have gjort sig gjældende ligeoverfor Kongens Ret til at bevilge Udgifter for Staten paa Holsteens Vegne, jeg siger ligeoverfor disse vrangne Betragtninger er man dog ved at bryde Tvang og ogsaa ved indre politiske Hensyn til Begivenhederne i det Hele taget kommet derhen, at man foreløbig er vejet tilbage fra at kræve Holsteens Andeel til Fællesudgifterne ud over Normalbevillingerne, og samtidig dermed har man erkjendt, at da Bevillingerne for Kongeriget og Slesvig kun bestode, forsaavidt de fra Holsteen blev ydede, saa vendte ogsaa disse Bevillinger tilbage til Kongeriget og Slesvig. Nu er det jo ganske vist, at dette skeer i det nærværende Finantslovsforslag, og man kunde altsaa sige, at det kun vilde komme til at ligge for som en Regnskabspost, men jeg kan ikke see rettere, end at det, hvorledes det endogsaa senere vil blive anordnet, maatte findes her som en Forsøgelse af Raskholdningen ved dette Lars Slutning og overgaae til næste Aar. Jeg har den fulde Erkjendelse af, at det maa blive tilstrækkelig ydet — det er slet ikke det, jeg tvivler om — men det, jeg har Tvivl om, det er, om det er den rigtige, klare og aabne Postering af det Forhold, hvori vi ere indtraadte. Derfor som man siger mig: Monarchiets Finantsforvaltning behøver Midler til at